

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΓΙ ΜΑΡΣΕΛΛΩΝ

Ο ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ ΚΙ' Ο ΖΩΝΤΑΝΟΣ

Τόν εγνώριζα έξ ύψεως γιατί έσύγχαζε στό ίδιο καφενετό και συνείδεζε νά κάθεται στό διπλανό μου τραπέζι. Είξερα πως τόν έλεγαν Γκριμπλέ, ότι ήτο πράκτορας 'Ασφαλιστικών 'Εταιρειών αλλά δέν είχαμε ποτέ μιλήσει ό ένας στόν άλλον.

Ένα βράδυ ξαφνικά, πού καθόμουν μόνος στό τραπέζι μου, μ' έπλησιασε, μού ζήτησε συγγνώμην, εκάθισε δίπλα μου και μού είπε.

— Κύριε, σεΐς πού γράφετε στις έφημερίδες φαντάζομαι πως θά σάς ενδιαφέρει ή ιστορία μου. Είνε κάτι άπιστευτο. 'Αλλά πρέπει νά σάς τά πώ όλα από την αρχή. Λοιπόν έδω και έξη χρόνια είχα φίλη την γυναίκα τού φίλου και συναδέλφου μου Ζομπτελέν. Δέν συγκόμια γι' αυτό ούτε και κατηγορώ τόν έαυτό μου. Έξαφνα μιά μέρα ένα ταξί παρέσυρε τόν Ζομπτελέν και τόν άφησε στόν τόπο. Τόν έθάψαμε στό κοιμητήριο της Μοντιάρτης και όταν έπέρασε κάμποσος καιρός—τρείς μήνες μάλιστα—παντοφρέτηκα τήν χήρα του.

Έξουσίαμε εύθυμοί μόνι ως τώρα τελευταία. Τώρα όμως εινε κάμποσος καιρός πού ή ζωή μ' άναστατώηκε κυριολεκτικώς από ένα γεγονός πού μοιάζει με θαύμα.

Είνε τρείς βδομάδες ως σήμερα, πού βρισκόμυνα μιά μέρα μέσα σ' ένα λεωφορείο αυτοκίνητο όταν κάποιος επιβάτης ανέβηκε κι' εκάθισε δίπλα μου, ένας επιβάτης πού ή θεά του με τρομάξε μέχρι σημείον ώστε νά κοπή ή λαλιά μου. 'Ο επιβάτης εκείνος ήταν ό Ζομπτελέν ό ίδιος, ό Ζομπτελέν άναστημένος. Ήταν σάς λέω ό ίδιος, είχε τά ίδια καστανά μαλλιά, τά ίδια μάτια, τήν ίδια μητερή γενοιάδα με τό μακαρίτη, και τά ματωγούλια παϊγότερεμαν, όπως πάντοτε, επάνω στην μύτη του. Δέν μπορούσα νά ξεκολλήσω τά μάτια μου από πάνω του κι' εκείνος, τό ίδιο, είχε καρφωμένα τά δικά του επάνω μου. Στην στάσι πού κατέβηκα εγώ κατέβηκε κι' εκείνος, και μ' ένα ύφος γελαστό μού είπε :

— Φαίνεται πως μοιάζω με κανένα γνωστόν σας, κύριε...
— Μά τόν θεό ! Ναι, όχι, δηλαδή μοιάζετε με κάποιον φίλο μου πού εινε πεθαμένος, άπληγησα σατισμένος.

— "Α ! "Α ! εκάγχασε εκείνος με ένα ύφος πού μού έφερε ανατριχίλα. Μοιάζω με φίλο σας, αϊ ; και με φίλο σας στενό, ίσως, δέν είν' έτσι ; Και πού εινε πεθαμένος κι' άλλος ! Τι άστειο, αλήθεια ! Έγώ λέγομαι Ζωντανός, Κάρολος Ζωντανός. Είμαι ό Κάρολος Ζωντανός, ό εύθυμος Ζωντανός.

Μ' εχαιρέτησε, μού έπιασε μάλιστα και τό χέρι και άπεμακρύθη. Έγώ, είχα μείνει εκεί σάν άποσβολωμένος.

Τήν άλλη μέρα τό πρωί έβγαίνα από τό σπίτι μου, με τήν γυναίκα μου, όταν, εξαφνα, αισθάνθηκα τό μπράτσο της, πού μ' έκρατούσε, νά τρέμει και τήν είδα νά κοιτάζει με μάτια γουρλωμένα, τόν παράξενο συνταξειδιώτη μου τού λεωφορείου. Εκείνος μās έβγαλε ευγενικά τό καπέλο της, περνώντας από κοντά μας. Καθώς δέ είδε τήν συγκίνησι της γυναίκας μου, έμάντευσε φαίνεται ότι αΐτία ήταν ή ομοιότης του με τόν πεθαμένον φίλο μου και μού έφώναξε.

— Πέστε, λοιπόν, στην κυρία πως είμαι ό Ζωντανός !
'Αλλά ή γυναίκα μου ήταν τρελλή από τό φόβο της.

— Είνε ό Ζομπτελέν ! 'Ο Ζομπτελέν ! φώναξε ή κακομοίρα και έτουρτουρίζε από τόν τρόμο της.

— "Ελα, έλα ! τής είπα. Δέν εινε δυνατόν ! τής είπα εγώ, με ύφος έντονο, θέλοντας νά της δώσω και νά πάρω κι' εγώ θάρρος. Μπορείς νά ησυχάζεις. 'Ο Ζομπτελέν βρίσκειται στό κοιμητήριο της Μοντιάρτης. Και γιά νά σου φύγη κάθε άμφιβολία θά πάμε ν' άνοίξουμε τόν τάφο.

Εκάναμε τά άναγκαία διαβήματα στην Δημαρχία και μαζί μ' έναν υπάλληλό της έπήγαμε μιά μέρα στό νεκροταφείο και άνοίξαμε τόν τάφο. 'Όπως ήταν έπόμενο εφύραμε εκεί τόν σκελετό τού Ζομπτελέν, πού τόν άνεγνωρίσαμε από τήν διάρρηξι τού κρανίου κι' άπ' τό σπασμένο μπράτσο—τά τραύματα πού τόν έστειλαν στόν τάφο.

Αϊ, ύστερα από αυτό θά φαντάζεσθε βέβαια, κύριε, πως ησυχάσαμε και οί δύο ! Λοιπόν ! Δέν ησυχάσαμε καθόλου. Γιατί τόν συνανοούμε κάθε μέρα, δύο τρείς φορές τήν ήμερα αυτόν τόν άνθρωπο, αυτό τό φάντασμα μάλλον πού είχε σάρκα και όστά. Μās καταδιώκει κυριολεκτικώς και αυτό κοντεύει νά μās κάνη νά τρελλαθούμε.

Ο δυστυχής Γκριμπλέ ! Κρύος ιδρώς τόν περιέρρεε και τά χαρακτηριστικά του είχαν μιά έκφρασι ύπερτάτης άγονίας. Τόν παρηγόρησα και προσεπάθησα νά τού δώσω θάρρος. Τού είπα ότι θά ήταν, άναμφιβόλως συμπώς εξααιρετική, ή όποία δέν έπρεπε νά τόν άνησυχή και τήν όποίαν πού πάντων δέν έπρεπε νά πέρνη τόσο τραγικά.

Με άπεχαίρετησε και έφυγε, αλλά από τό ύφος του έννόησα ότι δέν είχε καθησυχάσει έντελώς.

Πρό τριών ήμερών έπήρα ένα γράμμα του μέσα στό όποιον μού έγραφε :

«Κύριε,

»Η γυναίκα μου κι' εγώ δέν θά ζούμε πλέον όταν σεΐς θά διαβάσετε αυτό τό γράμμα. Ή ζωή γιά μās εινε ένα άδιάζοπο τυραννικό μαρτύριο. 'Από τό έσώκληιστο σύντομο ήμερολόγιο θά καταλάβετε πόσον ή απόφασίς μας εινε δικαιολογημένη.

Γ. Γκριμπλέ».

Κάτω από τήν ύπογραφή ήταν και ή διεύθυνσις τού σπιτιού του. Τό έσώκληιστο ήμερολόγιο έγραφε τά έξης :

15 'Οκτωβρίου.— Σήμερα τό πρωί, καθώς έβγαίνα από τό σπίτι μου και άκριβώς τήν ώρα πού άνοίγα τήν πόρτα τού διαμερίσματός μας, είδα ν' άνοίγη ή πόρτα τού διπλανού μας διαμερίσματος και στό κατώφλι της τόν Ζωντανό, πού έβγαίνε κι' εκείνος και πού μού είπε : «Είμαι πολύ εύτυχής πού σάς συναντώ. 'Αλλά τί βλέπω ; κάθεστε κι' εσεΐς έδω ; Έγώ ένοίκιασα από χθές αυτό έδω τό διαμέρισμα. 'Όστε θά είμεθα γείτονες ! Τόσο τό καλλίτερο !»

17 'Οκτωβρίου.— Ή γυναίκα μου έπληξε μέσ' στό διαμέρισμα κατατορμαγμένη και κατάγλωμη. Συνήτησε στόν διάδρομο αυτόν τόν σατανικόν Ζωντανό ό όποιος τήν έρώτησε ξαφνικά και χωρίς κανένα προοίμιον : «Μήπως είσθε προληπτική, κυρία μου ; Έγώ είμαι τρομερά προληπτικός. Πρό έξ έτών, άκριβώς σάν σήμερα, τήν ώρα πού έβγαίνα από τό σπίτι μου μαζί με τήν γυναίκα μου, διότι ήμουν παντρευμένος τήν εποχή εκείνη, εγλύστησα και παρ' όλιγον νά στραμπουλιώσω τό πόδι μου. Κακός οϊανός !» και έφυγε χωρίς νά γυρίση καν νά ζητάξη τήν γυναίκα μου ή όποία είχε πέσει άναίσθητη κατά γης. Τά λόγια αυτά εινε άκριβώς τά ίδια λόγια πού έπρόφερε ό Ζομπτελέν, τήν ώραν πού πρό έξ έτών έβγαίνε από τό σπίτι του γιά νά τόν πάνε πάλι νεκρό !

18 'Οκτωβρίου.— Ή γυναίκα μου περνά όλην τήν ήμεραν συμμαζεμένη σε μιά γωνία τού δωματίου μας, κρατώντας με τις παλάμες τό πρόσωπό της και επαναλαμβάνοντας διαρκώς: «Αυτός εινε ! Αυτός εινε ! Είνε ό Ζομπτελέν. Άγόρρασα ένα περιτόροφο.

'Απόψε θά αυτοκτονήσομε».

Αυτά έγραφε τό έσώκληιστο ήμερολόγιον.

Χθές άμφιβάλλον άκόμη έπήγα στό σπίτι τού Γκριμπλέ. 'Ο θυρωρός μάλιστα τόν ρώτησα αν εινε επάνω ό Γκριμπλέ μού είπε με ύφος θλιβερό :

— Αυτοκτόνησε, κύριε. Δέν τό ξερετε ; Αυτοκτόνησε προχθές μαζί με τήν γυναίκα του.

— 'Όστε είν' αλήθεια ;

— Αλήθεια, κύριε, αλήθεια ! Οί καϊμένοι ! Τι κρίμα ! Ήταν τόσοσν καλοί άνθρωποι ! Τόσο εύγενείς !

— Και ό κύριος Ζωντανός ! 'Ο γείτονάς των τί έγινε ;

— Ποιός κύριος Ζωντανός ;

— 'Ο κύριος εκείνος πού είχε ένοικιάσει τώρα τελευταία τό διπλανό διαμέρισμα από τόν Γκριμπλέ.

— Τι λέτε κύριε ; Οί Γκριμπλέ δέν είχαν κανένα γείτονα στό διαμέρισμά τους οί καϊμένοι.

— Μά πως ; δέν εινε δυνατόν.

— Κιτάξτε μόνος σας, κύριε. Νά αυτό εκεί ήταν τό διαμέρισμα τών Γκριμπλέ. Αυτή εινε ή πόρτα του. Βλέπετε ότι δέν υπάρχει άλλη πόρτα ούτε και διπλανό διαμέρισμα. Λουί Μαρσελλά

Ή γυναίκα μου ήταν τρελλή άπ' τό φόβο της !

